

Дамян Дамянов

Инфарктно предчувствие

Не съм, знам, ангел, ала и не съм
такъв злодей, какъвто ви се струва!
Не ми ли стигат чуждите отвън,
та и с вас, свойте, трябва да врагувам?
Достатъчен ми е вън, оня бой,
та да се бия вътре и с другари.
От враг боли, но по боли от свой.
Особено щом гърбом те удари.
Преглъщам скритом лютите сълзи
в устата с поговорката, с онази –
„От свои, боже мили, ме пази,
от чуждите аз сам ще се опазя!“
И ако падна, ще е не от скръб,
а от сърцето, пръснатото, боже.
Светът – приятелят ми уж най-скъп –
във него право ще ми ръгне ножа.
Полубезжизнен вече, полулук,
с душица-гълъб, литнала към рая,
ще кацна в ада, но на свой човек
ръката в тази, с ножа, ще позная...

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8534>]